

Супраць савецкага імперыялізму ў паняволенія Вугоршчыны

(Заканчэнне з папярэдняга нумару)

Дэмансстрацыя паняволеных народаў у Нью-Ёрку

Канфэрэнцыя амэрыканскіх арганізацый сярэдняй Эўропы і Канфэрэнцыя амэрыканскіх арганізацый народаў Савецкага Саюзу была зладжаная 10 лістапада сёлета ў Нью-Ёрку дэмансстрацыя саміднасці з вугорскім народам, які граічы змагаеца за вызваленіе свае бацькаўшчыны з пад савецка-расейскай акупациі.

Маніфэрэнцыя распачалаася роўна а 12-ай гадзіне дня на 54-тай вуліцы, праішлася па ведамай Пятай Авеню і павярнула на 68-ую вуліцу, на рагу якой, пры Парку Авеню, знаходзіцца сядзіба Савецкай Місіі пры Задзіночаных Нациях.

Першыя машыравалі Вугарцы, якія несылі чорныя кръжы з напісам «Сініны ми», а заўтра вы», за імі ўсе нацыянальныя групы: бальцкіх краін, Палля-кау, Харвату, Беларусу, Украінцу, Славаку, Армяніу, Грузіні ды г. д. Усе нацыянальныя групы несылі свае сцягі побач з амэрыканскімі ды адпаведнымі плякатаў. Галоўнымі клічамі бе-

ларускай групі быў «Зынішчаныя Рассейцамі: учора Беларусь, сініны Вугоршчына, а заўтра...!»

Дэмансстрацыя распачалаася ціхім маршам, але як прыбліжалася да Савецкай Місіі, ператварылася ў грозную і бурную стыхію, разыграўшася клічи ў вадзін голас: «Забойцы да дому», «Мы хо-чым акты», «Свобода ўсім народам», «Каты!» «Бандыты!» і г. д. Паміма таго, што Савецкую Місію ахраняла больш за 500 пяхотнай і коннай паліцыі ды няведамая колькасць у цывільнай волнастцы, было кінuta некалькі бутэлак з бэрзынай у бок будынку Місіі ды выбіта некалькі вонкав; пару або было ары-

штавана паліцый.

Дэмансстрацыя прадоўжылася да Другой Авеню і закончылася ўсагульнай рэлігійнай песьні, пасля чаго некаторыя вірнуліся ізноў, каб надалей дэмансстраўці перад Місіяй, што робіцца бесперыпным ад пачатку паўстання супраць расейска-бальшавіцкага тэатру.

Паўстанне вугорскага народа выбухла, як і нашых народаў, супраць сялілога бяссанісавага деспатызму Крамля ды супраць ягоных марыянізак, накінутых народаў.

Якая-ж наўку з гэтых дзён ахвару ё барбарская тэатру ў Вугоршчыне?

Дасюлешнія паняцьці абароны супраць камунізму ўжо перастарэлі. Палітыка Захаду на хоча разумець, што паняволеніе Масквой народаў — гэта калёніі Крамля.

Ніводзін урад на можа ўтрыміца ў працягу даўжэйшага часу, калі ягоныя краіні — толькі чужбы савецкія ма-рыянізакі.

Каждная дыктатура, незалежна ад формы, выраджаеца ў деспатызм і съевратвае сваю волю, а падрывае ахвяры.

На заканчэнне мітынгу быў прынятая рэзоляцыя, поўны тэкст якое

міністар, ціпер пасол гэтага парляманту й старшыня Хрысьціянска-Сацыялістичнай Вуніі на Баварыю, ахвярынальнае паняволеніе Вугоршчыны, ладжаны Лігай Вызваленія Народаў СССР (Парыскім Блекам). А тройцай гадзіне па-паўдні вялізарная залі Левенброй, што разычана на больш за дзве тысячы асоб, запоўнілася эмігрантамі паасобных паняволеных бальшавізмам народаў, а таксама прадстаўнікамі немецкага грамадзтва. Сродкі прысутных было шмат ведамых немецкіх палітычных і грамадзкіх дзеячоў, паслоў Баварскага парляманту, журналістах.

Хвілінай цішыя прысутныя ўшанавалі памяць пашырных вугорскіх змагароў, пасля чаго выступілі з промовамі прадстаўнікі Армяніі, Азербайджана, Грузіі, Ідель-Уральцаў, Казакаў, Крымскіх Татараў, Паўночных Каўказаў, Туркестанаў, Украінцаў і Беларусаў.

Ад імя Беларусаў выступіў прадстаўнік Рады БНР сп. Ул. Бортнік. Выразілі змагарыні вугорскому народу спачуваніні ѹ сымпаты беларускага грамадзтва, ды адцемішы, што трыццаць восем гадоў таму падобную да вугорскага трагедыі перажыла і Беларусь, прамоўша даўжнай казаў: «Каб пазыцыя маскоўскага імперыялізму ды здабыць свабоду ѹ незалежнасць паняволеных народаў за зялезнай заслонай, патрабуеца цеснае ѹ палітычна разумнае супрацоўніцтва гэтых народаў».

Д-р. А. Гундгамэр, былы прэзыдэнт Баварскага парляманту ѹ дзяржавой прыводіў ніжэй:

У нядзель 11-га лістапада г. д. у Мюнхене адбыўся праптэстайны мітынг у супраць савецкага імперыялізму ѹ паняволеніе Вугоршчыны, ладжаны Лігай Вызваленія Народаў СССР (Парыскім Блекам). А тройцай гадзіне па-паўдні вялізарная залі Левенброй, што разычана на больш за дзве тысячы асоб, запоўнілася эмігрантамі паасобных паняволеных бальшавізмам народаў, а таксама прадстаўнікамі немецкага грамадзтва. Сродкі прысутных было шмат ведамых немецкіх палітычных і грамадзкіх дзеячоў, паслоў Баварскага парляманту, журналістах.

Хвілінай цішыя прысутныя ўшанавалі памяць пашырных вугорскіх змагароў, пасля чаго выступілі з промовамі прадстаўнікі Армяніі, Азербайджана, Грузіі, Ідель-Уральцаў, Казакаў, Крымскіх Татараў, Паўночных Каўказаў, Туркестанаў, Украінцаў і Беларусаў.

Ад імя Беларусаў выступіў прадстаўнік Рады БНР сп. Ул. Бортнік. Выразілі змагарыні вугорскому народу спачуваніні ѹ сымпаты беларускага грамадзтва, ды адцемішы, што трыццаць восем гадоў таму падобную да вугорскага трагедыі перажыла і Беларусь, прамоўша даўжнай казаў: «Каб пазыцыя маскоўскага імперыялізму ды здабыць свабоду ѹ незалежнасць паняволеных народаў за зялезнай заслонай, патрабуеца цеснае ѹ палітычна разумнае супрацоўніцтва гэтых народаў».

Д-р. А. Гундгамэр, былы прэзыдэнт Баварскага парляманту ѹ дзяржавой прыводіў ніжэй:

Зъмітрок Бядуля

2)

Салавей

Вялікая грамада рушылася з поля ѹ бок добра.

Ліў дождж, падаў, падаў, цягнуўся вадзянымі даўжэйшымі істужкамі. Людзі прамоклі да апошніх ніткі.

Заду ўсіх, не съпяшаючыся, ішла ѹ затаённым роздуме, з глыбокім страхам у віцьвільных вачох, старая кабета. Варона была за пазухай...

За ёю ішла, апусціўшы галаву, яе маладая дачка Зоська.

Ці-ж старая на выканае загаду панскага цвуну? Ого, няхай толькі папробуе!

Здавалася, што старая ніякай увагі не зварочвае на дождж, навет не адчувае яго... ступае босымі, чорнымі, патрэсаннымі і паколатымі ногамі, трохі кульгаючы. Варона за мокрай ка-шуляй хлюпаетца аб мокрае цела. Дзюба і кіпцюры застэрэней птушкі час-ад-часу драпаюць, казлытаюць скуре.

Не заўажала дажджу і яе дачка Зоська.

Сымон ішоў за апошнім вазом снапоў. Ён заўважыў погляд старой, прыкмету, што пад прамокшай наскроў вонраткай у нешта за пазухай тырчыць. Ён адчуў вялікі смутак Зоські.

Нястрыманая злосць закіпела ѹ яго сэрцы.

Ён падскочыў да цвуну, які ехалі конна побач з вазамі.

Пад самыя вушы каню Сымон завёў па-воўчаму.

Разляглося наўкёл сумнае віцьце, працягліве, страшнае...

Конь спудзіўся, застрыгай вушамі, захрап, панёсся і сікніў цвуну ѹ глыбокую канаву.

Пакуль людзі агледзеліся, Сымон уцёк.

III

Пад вечар у той-же дзень Сымон сядзеў у Зоські ѹ хаце.

Застрэленая панам цвуном варона ляжала ѹ куце пад абразамі.

— Няхай Бог бачыць, як паны й панскія прыслужнікі крӯ-дзяць бедных людзей, — сказала старая маці Зоські.

— Я пану цвуну адплациў ужо за варону, — сказаў Сымон, і вочы яго весела заблічылі.

— Зрабіў ты Сымонка, яечню за гэта!

Старая зараз-жа начала раскладаць агонь на прыпекчу,

каб січыя яечню.

РЭЗАЛЮЦІЯ

ПРАТЭСТАЦЫЙНАГО МІТЫНГУ СУПРАЦЬ САВЕЦКАГА ІМПЕРЫЯЛІЗМУ й ПАНЯВОЛЕНІЯ ВУГОРШЧИНЫ.

Іскра жаданае свабоды для замучаных камунізмам народоў, якіх не пашухла, але для волялюбнага й гордага вугорскага народа ѹзноў надышлі вугоршчыны, ахвяры ярма й тэрору.

Мы поўнасцю разумеем ахвяры Вугоршчыны, якія і пачуцьці вугорскага народа ѹзноў, каб надалей дэмансстраўці перад Місіяй, што робіцца бесперыпным ад пачатку паўстання супраць расейска-бальшавіцкага тэатру.

Падзеі ў Бэрліне, у чэрвені 1953 г. у Бэрліне, у чэрвені 1956 г. у Познані, у сакавіку 1956 г. у Тыбісі ў Баку ды цяпер у Вугоршчыне засталі Захад пойнасцю.

Задзёды падцярджаюцца, што нерасейскія народы даюць камунізму бескампрамісны адпіс. Пры гэтым бас-сумлеўні, што якраз молады, работніцтва ѹзяне, ад імя якіх камуністы хоця Ѹзяне кіраваць, у гэтых баёх стаць у самых першых шэрагах.

Падзеі ў чэрвені 1953 г. у Бэрліне, у чэрвені 1956 г. у Познані, у сакавіку 1956 г. у Тыбісі ў Баку ды цяпер у Вугоршчыне засталі Захад пойнасцю.

Маскоўскія ўладары вярнуліся да сталінскіх мэтадаў. Гэтак званая палітыка адпружанія, мірнага сусіданства.

Задзёды падтрымоўваюцца і ўшаноўваюцца.

Беларускі свабодолюбны народ за 38

год акупациі савецкай Расейі ўжо на раз збройна выступаў супраць пераважаючай сілай акупантана. Таму мы поўнасцю падтрымоўваем і ўшаноўваем геярчычныя чын вугорскага народа супраць таго-ж самага акупантана. Але на забойствы вугорскіх дзяцей і жанчын, так і на забойствы ѻзноў ўсіх акупаваных Саветамі краёў, вольных заходніх сівец глядзіць, як на цыркове відовішча.

Мы звязраєм увагу народа ѹзяды на ўсю сівіт, што нядоля нашых народаў

заставаўшася ўзяць на ўзроўні народу.

Беларускі свабодолюбны народ за 38

год акупациі савецкай Расейі ўжо на раз збройна выступаў супраць пераважаючай сілай акупантана. Таму мы поўнасцю падтрымоўваем і ўшаноўваем геярчычныя чын вугорскага народа супраць таго-ж самага акупантана. Але на забойствы вугорскіх дзяцей і жанчын, так і на забойствы ѻзноў ўсіх акупаваных Саветамі краёў, вольных заходніх сівец глядзіць, як на цыркове відовішча.

Мы звязраєм увагу народа ѹзяды на ўсю сівіт, што нядоля нашых народаў

заставаўшася ўзяць на ўзроўні народу.

Беларускі свабодолюбны народ за 38

год акупациі савецкай Расейі ўжо на раз збройна выступаў супраць пераважаючай сілай акупантана. Таму мы поўнасцю падтрымоўваем і ўшаноўваем геярчычныя чын вугорскага народа супраць таго-ж самага акупантана. Але на забойствы вугорскіх дзяцей і жанчын, так і на забойствы ѻзноў ўсіх акупаваных Саветамі краёў, вольных заходніх сівец глядзіць, як на цыркове відовішча.

Мы звязраєм увагу народа ѹзяды на ўсю сівіт, што нядоля

